

въ дуkenчето, и тамъ си времето прозяпалъ; —
ти, браино, цялъ животъ все глупости си цапалъ,
и ако друго шо не знаешъ, то мълчи
по-харно — и върви въ дуkяна си влачи
дребътъ за черги . . . Пфю!“

Спогледа го Белина
зачуденъ, а и Смиль уста за нещо зина,
но спре, усмихна се — и видялъ Дивисиль
че го олющи безъ да ше знай, извилъ *и го*
нататъкъ, — самъ и той възви и го отмина,
не рекълъ нищо . . . Спрянъ, избърза тамъ Белина
и Дивисила пакъ настигналъ, смеешкомъ
започна: „Нейсе! То, Смиль малко си е тромъ,
но ти пристори го на другия, на Царя.
За онзи няма тозъ какво да отговаря
за глупостите! . . . Но това не е беда . . .
Чуй какъ сж викнали ония изъ града,
и кой знай до кога така ше обикалятъ
изъ улиците . . . Да. Съ какво да се похвалятъ
ше има младите. История кога
ше пишатъ, всичкото което до сега
е станало, ще го претупатъ съ две-три думи:
плюгавци хората, делата имъ за глуми . . .
Започна се отъ днесъ историята! Младъ *и го*
и старъ — Войвода ти самъ чу: Каменградъ
далечъ задъ синура високъ на времената — —“

Тукъ Дивисиль: — „Да, да! Най-паче презъ устата
на словодрислювци!“

„Отъ дето първи знакъ
се даде въ първий день“ — нечулъ Белина пакъ
подхвана: „ . . . волний духъ убиха у човека
неволи патени петъ дълги грозни века —
петъ века . . . Робството душите ни сниши“ —